

srpna 1928 provádí ve lhůtě zákonné neopovězený odpor, který tudíž jako opozdřený bylo odmítnouti. Zmateční stížnost, podanou z důvodu čís. 3 § 281 tr. ř. bylo zamítnouti, neboť provedení hlavního přelíčení v nepřítomnosti obhájce není po zákonu (§ 281 tr. ř.) důvodem zmatečnosti rozsudku. Nebyl-li obžalovaný v řízení přípravném slyšen o (všech) obviněních, nesmí ovšem býti hlavní přelíčení provedeno v jeho nepřítomnosti, avšak byl-li obžalovaný při hlavním přelíčení přítomen, jako tomu bylo v případě souzeném, není důvodem zmatečnosti rozsudku, že obžalovanému nebyla v řízení předběžném poskytnuta příležitost vyjádřiti se o všech bodech obvinění.

Čís. 3285.

K přerušení promlčení podle § 531 c) tr. zák. nestačí o sobě, že se obviněný dopustil ve lhůtě promlčecí trestného činu, nýbrž ona skutečnost musí býti zjištěna výrokem příslušného soudu.

Každý z věcně se sbíhajících trestných činů promlčuje se samostatně.

(Rozh. ze dne 6. října 1928, Zm II 234/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost šesti soukromých obžalobců do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. března 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 491, 487 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost soukromých obžalobců dovolává se důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 4, 5 a 9 a) a b) — správně jen čís. 9 b) — tr. ř. Vzhledem k vývodům zmateční stížnosti jest se zabývatí nejprve hmotněprávním zmatkem podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., protože na tom závisí z valné části i posouzení uplatňovaných zmatků formálních. Zmatek podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud mylně prý uznal, že trestnost obžalovaného pominula promlčením, a zastává proti tomu právní názor, že k přerušení promlčení podle § 531 c) tr. zák. již stačí, že se obviněný dopustil ve lhůtě promlčecí trestného činu, ať to bylo nebo nebylo zjištěno soudním rozsudkem. Tento právní názor odporuje stále judikatuře, zejména rozhodnutí čís. 652 sb. n. s., jehož se dovolává i napadený rozsudek. (Stejně též plenární rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni ze dne 25. února 1902, čís. 2822, uveřejněné ve víd. úřední sbírce pod čís. 2698). Podle § 531 c) tr. zák. podmíněno jest promlčení kromě uplynutí času i tím, že se pachatel nedopustil v době promlčecí ani zločinu ani přečinu ani přestupku. Učinil-li tak, přerušuje se promlčení. Avšak skutečnost, že se pachatel dopustil trestného činu v době promlčecí, musí býti v každém případě zjištěna a toto

zjištění musí býti učiněno soudem a to výrokem příslušného soudu. Nemít možno, by soud rozhodující o promlčení, soud jiný na projednání oné věci nezúčastněný, měl a směl zkoumati a rozhodovati, zda jsou tu objektivní a subjektivní náležitosti trestného činu, spáchaného ve lhůtě promlčecí a formální předpoklady jeho stíhání, když čin nebyl vůbec předmětem soudního výroku. V souzeném případě není ani třeba obírat se další otázkou, zda se toto zjištění může státi jen výrokem soudním, kterým byl pachatel odsouzen pro trestný čin, spáchaný v době promlčecí, či zdali se tak může státi i jiným soudním výrokem, na př. i výrokem osvobozujícím, neboť bylo zjištěno nalézacím soudem, že nebyl vydán žádný soudní výrok o tom, zda se obžalovaný dopustil přestupku proti bezpečnosti cti, pro který byl Blažejem N-ým obžalován, an soud neměl ani možnosti, by se zabýval předmětem oné obžaloby a by o vině obžalovaného rozhodoval, poněvadž soukromý obžalobce Blažej N. vzal obžalobu zpět a soudu nezbylo, než trestní řízení podle § 227 tr. ř. zastaviti, aniž mohl zjišťovati, zdali se trestný čin stal či nestal. Smír, který byl uzavřen dne 2. července 1926 mezi obžalovaným a Blažejem N-ým, jest pouhým prohlášením stran, nikoli výrokem soudu. Vzhledem k vyličenému právnímu hledisku jsou bezpodstatny uplatňované výtky, jednak podle čís. 4 § 281 tr. ř. pro nepřipuštění důkazů o tom, že se obžalovaný dopustil urážky na cti, jednak rozporu se spisy podle čís. 5 téhož §, pokud se tvrdí, že v onom smíru obžalovaný výslovně uznává a připouští, že se dopustil proti Blažej N-ému urážky na cti a že ji odvolává.

Rovněž bezpodstatnou jest výtka neúplnosti, opřená o to, že nalézací soud nepřihlížel k tomu, že obžalovaný byl udán dne 20. října 1926 také pro přestupek podvodu spáchaný na administraci časopisu »S.«, kteréžto trestní řízení není prý dosud skončeno. Tato skutečnost by neměla významu pro přetržení promlčení již proto, že domnělý přestupek podvodu byl — jak stížnost zdůrazňuje — spáchán současně se žalovaným přečinem proti bezpečnosti cti — po případě před ním, zajisté tedy nebyl spáchán v době promlčecí, nýbrž šlo by o dva věcně se sbíhající trestné činy, z nichž každý se promlčuje samostatně. (Viz rozh. čís. 652 sb. n. s.). Pokud stížnost opírá o tuto okolnost též výtku zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., není provedena po zákonu, protože nemá podkladu ve skutkových zjištěních nalézacího soudu. Ježto nebylo zjištěno, že se obžalovaný dopustil v promlčecí době nového trestného činu, bylo by zbytečné zabývati se ještě otázkou stížností nadhozenou, zda by promlčení zůstalo přerušeno i tehdy, když prošla promlčecí doba pro druhý čin, neboť to v souzeném případě nepřichází vůbec ani v úvahu. Zmateční stížnost soukromých obžalobců bylo proto zamítnouti.

Čís. 3286.

Jest po případě důvodem pro delegaci soudu, v jehož obvodu obžalovaný bydlí, nemůže-li se pro chorobu dostaviti ku hlavnímu přelíčení u vzdáleného příslušného soudu.

(Rozh. ze dne 11. října 1928, Nd I 446/28.)